

Слѣдъ толкова черни дни, прѣкарани въ уси-
лена работа подъ земята, ето блѣстящитѣ лъчи
на ясното слънце! — Отдохъ слѣдъ постигнатата
мечта!...

Но щомъ работникътъ послѣдния камъкъ
раздробилъ, изведнажъ слънчевата свѣтлина го
ударила въ очитѣ и той *ослѣпнѣлъ*... Безсиленъ
отпусналъ желѣзно сѣчиво на земята... и далъ
моренъ духъ Богу... Заспалъ вѣченъ сжнь и до
канарата билъ погребенъ...

День слѣдъ день минаватъ. Всѣки часъ пици
и трака хвърчащата сѣкашъ всрѣдъ планинскитѣ
пушиняци желѣзница... Пътува народътъ зали-
санъ въ своитѣ грижи и веселби.... Навалица
слѣдъ навалица се промъква прѣзъ тунела всѣ-
кичасно... Но гробътъ на нещастния работникъ
отдавна е забравенъ...

Салъ влажната канара мълчаливо оплаква пла-
нинския герой на труда. Тъжна е канарата и често
пролива бистри сълзи. Едничка тя облива забра-
вения гробъ, често въздиша, бърчи юнашко чело
и отъ врѣме на врѣме едничка тя ни разказва
мили спомени за починалия работникъ...

Г. Стояновъ.

